

„Ia seama, tu care te crezi acum puternic pentru că știi să te ascunzi! Are să fie o vreme când ai să te cauți și n-ai să te mai găsești.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 692
25 sept. - 1 oct. 2024

Pregătind „capitularea” de la... Kursk?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Dar nu a rușilor, ci, tot mai probabil, a ucrainenilor... Spre asta pare să ne îndreptăm după ce serviciile secrete ucrainiene au anunțat că au găsit, în timpul incursiunii de la Kursk, dovezi ale faptului că Moscova... știa de mai multă vreme despre această mișcare. Și nu îi spun nici măcar scenariu posibil, pentru a lăsa impresia că Rusia avea invazia de la Kursk într-o mapă a posibilităților, ca evoluții de război aflate în evaluarea serviciilor sale secrete, ci incursiune. O deconspirare voită care pune serviciile secrete, ucrainiene dar și occidentale, într-o lumină defavorabilă... Cel puțin prin prisma faptului că un singur serviciu, cel al rușilor, pare a reuși să țină piept unui mănunchi întreg de „intelligence” occidental-american-ucrainean/evreiești... Or, un război se va sfârși când serviciile secrete

cadru a căruia sistemul ucrainean-occidental pare a se hibridiza în sine, înainte de a decodifica și separa ceea ce este insinuant, manipulator, „sub steag fals”, ca provocări dinspre cealaltă parte.

Sigur, la prima citire, anunțul ucrainenilor vizând găsire unor documente în zona de incursiune de la Kursk, ce atestă că Moscova știa despre această incursiune cu luni înainte, iar aici este prima greșeală de decodificare și neuniformizare ca limbaj a mesajului, pentru că este vorba de „a se fi așteptat”, nu „a ști” (căci, atunci, lucrurile se complică exponențial la nivelul existenței uneia sau a mai multor cârțițe în sfera ucrainean-occidentală a informațiilor de război), pare să pregătească o recunoaștere a eșecului (de logică militară) a strategiei de incursiune militară ucraineană în Kursk. Dar este puțin credibil ca ucrainenii să fi găsit dovezile acestei cunoașterii de dinainte a Moscovei a planurilor Kievului chiar la fața

a serviciilor secrete rusești un „as”, făcând ca tot ceea ce anunță Moscova, ca avertizare a lumii, din perspectiva culegerii sale de informații, să capete o anumită credibilitate.

Iar acest lucru se întâmplă exact când Moscova acuză Occidentul că acesta vrea să deschidă în Moldova un punct logistic și de acțiune, prin trimiterea de aeronave militare Nato și americane în nordul țării. O mișcare care, nouă, ne-ar furniza o oarecare liniște, prin reducerea presiunii puse pe bazele de la Marea Neagră și așezarea noastră în cătarea sistemului ofensiv rusesc, momentan prin traseele „alunecate” ale dronelor trimise spre Ucraina. Dar ar fi o relaxare, o „liniștire”, dacă nu am vorbi de Moldova, de frații noștri, de târârea lor într-un război în postura turnantă de infrastructură militară ce va escalada, pentru ei, înainte de a apuca să înțeleagă cum au ajuns într-un asemenea punct. Mai expuși decât cei ce au escaladat acest război. Și în care

Marxism, Neo-Proudhonism, Suveranism și Progresism...

Cristi
Pantelimon

După 1848, pe fondul libertății ideologizate (încă nu era vorba despre liberalism) din ce în ce mai mari ce iradia din Occident, elita noastră s-a dat la plăcerile unei modernități comode, în care virtuțile puteau fi cultivate sau nu, dar în care acapararea aparatului de stat aducea cu precizie de ceasornic redevențe mult visate. Degeaba, din când în când, atât în tabăra conservatoare, cât și la „roșii”, se ridicau voci care tunau împotriva politicianismului, elita conducătoare cădea degrabă în epicureanism și lucrurile se dregeau în funcție de conjunctura istorică: ba făceam alianță cu Puterile Centrale, ba o coteam spre Antanta. Dar înainte, nu ne-am aliat cu o Rusie „revoluționară” (cum acuza Ghica) împotriva unei Turcii care oricum ne-ar fi acordat ceea ce am luat prin luptă, adică independența? O Rusie de care ne-am dezis apoi imediat, deși știam că va lua Basarabia? O Rusie care ne promisese bani și Cadrilaterul la 1878, dar împotriva căreia am protestat, așa că ne-a luat cadoul mai mare și ne-am ales cu Dobrogea de azi?

Sistemul nostru constituțional stă pe o uzurpare. Convenția de la Paris prevedea ca Gospodarul sau Prințul să guverneze prin intermediul miniștrilor numiți de el. La 1866, deși aveam un principe capabil, l-am lăsat fără putere, căci s-a inventat cabinetul, adică un sistem în care prințul numea doar șeful miniștrilor, dar în rest nu mai avea putere. Un astfel de sistem va face pagube până la Traian Bănescu și Iohannis, care nu pot governa, pentru că avem partidele.

Ei bine, ce sunt partidele? Sunt doar instrumente de acaparare a puterii și privilegiilor în stat. Eminescu. G. E. Lahovary, Carp și alți idealisti sunt înghițiți de masa celor care, în administrație, fac jocurile subterane ale partidelor, unde nicio idee și niciun ideal nu mișcă pe nimeni (pentru epoca veche inclusiv

junimismul a fost un joc epicurean, zice Lahovary...). În epoca ceaușistă scenariul s-a repetat, deși lucrurile, fiind calchiate după model estic, au putut fi ținute sub control din punct de vedere moral mai bine. Cu toate acestea, elita a vrut din nou redevențe, așa că s-a închinat deplin după 1989 unui Occident care a crezut că ne-a cucerit. Nu ne-a cucerit, în fapt, noi am cedat, așa cum am cedat mereu ideii că un stat se poate descurca numai din conjunctură. Cu mici excepții (sloganul liberalilor „prin noi înșine” sau „independența” ceaușistă), la noi politica a fost doar un teren de joacă al pasiunilor minore, al plăcerilor aproape carnale.

Azi, o așa-zisă încercare de revenire (suveranism) se lovește de noul proudhonism al lumii occidentale, care îi va fi și ne va fi fatal. Marxismul ortodox a trimis instituția Bisericii în umbră, dar a lăsat credința. Mai mult, regimul marxist a pus ceva concret în loc: tractoare, blocuri și fabrici în loc de tradiție și cultură religio-bisericească. Noul progresism este o variantă letală de proudhonism adus la zi. Socialismul anarhist nu procedează ca marxismul, care încerca, fără succes, să ducă Biserica în neant. Noul progresism elimină prin înlocuire orice formă de autoritate prin rădăcina sa anarhistă. De altfel, Proudon el însuși se credea un fel de Dumnezeu (v. La ruine sociale: réponse à M. Proudhon. Ni matérialisme, ni jésuitisme / par Edmond de Pressensé 1852). Dacă nicio putere nu mai stă în picioare, atunci cel care proclamă anarhismul este Dumnezeu însuși, combinat, desigur, cu Descartes.

Așadar, cel care poate gândi că nicio autoritate în afara lui nu este legitimă, deci nu există, nu are decât să se proclame pe sine ca suveran și Dumnezeu. Aici se ascunde un uriaș avertisment și pentru suveraniști, căci suveranismul poate fi, la limită, și adesea este, o uzurpare. A cui, rămâne de văzut în istorie...

ale uneia dintre părți va reuși să domine conglomeratul informațional, hibrid și clasic, al conflictului. Iar din această perspectivă, Rusia pare a fi în avantaj prin faptul că nu trebuie să coordoneze o armată „internațională” de spioni, culegători de informații, analiști și, mai ales decidenți tactici, pe când Ucraina, Nato, statele occidentale și orteza tutelă a mossadului sub acoperire, au de gestionat tocmai o armată de culegători de informații, de analiști și de decidenți. Lucru extrem de complicat, de la decodificarea fiecărei informații pe limbajul și alfabetul operativ al fiecăruia dintre servicii, la aducerea la unison și concilierea deducțiilor și analizelor unor „masculi alfa” ai informațiilor, și apoi uniformizarea deciziilor. Proces în

locului. Într-un cadru de război în care informațiile sunt, nu doar codificate, ci de-a dreptul hibridizate într-un melanj în continuă schimbare, și în care perspectiva documentelor „gășibile”, mai ales pe hârtie, lăstate în urmă de evacuarea rușilor, este puțin credibilă. Dacă nu chiar puerilă. Iar dacă anunțul ucrainenilor chiar este real ca derulare, în speță, găsirea de documente rusești, dincolo de întrebarea care lipsește, de ce ar fi lăsat Moscova în urmă, „la vedere” astfel de planuri dacă nu pentru a transmite că știe aproape „a priori” mișcările celorlalți, mai ciudată este debilitatea Kievului de a lăsa o asemenea informație, nu să transpire prin media, ci să o pună singur, oficial, pe masă. Pentru că tocmai a plusat în mânăca hibridă

războiul hibrid este rulat la maxim, cu informații plasate în agenda publică moldovenească prin intermediul campaniei prezidențiale de la Chișinău. Și în care, apariția unuia dintre candidații fără șanse cu un mesaj al zilei de mâine ca fiind ziua în care va fi război (fără intervenția audio-vizualului și a biroului electoral), nu este o hibridizare dinspre Moscova, prin partidele și candidații pro ruși, ci una de atestare a unui real militar al zilei de mâine deja creionat de Nato, unchiul Sam, statele occidentale și orteza de tutelă a Kievului (nu neapărat în această ordine!)....

Ben
Todică

Am ajuns să fim cultivați precum plantele în agricultură de către șmecherii cu bani, care vor să facă mai mulți bani, fără a realiza că bunăstarea vieții nu stă doar în puterea lor de altoire a maselor într-o anumită direcție folosind noua tehnologie înființată de ei și sculptată să jongleze și să prindă în plasă populația evoluată a secolului al XXI-lea. O specie, după mii de ani de emancipare spirituală și civică, cu o încredere etică, „deja”, în guvernele

timp ce restul behăiește în pustiu. Nu ar fi de mirare dacă în următorii 10-20 de ani, AI (Inteligența Artificială) va decide că suntem irevanți din punctul ei de globă primitivă.

E greșit să numim o mașină inteligentă, poate, doar performantă, pentru că îl înjosim pe om care este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Inteligența și conștiința aparțin sufletului și, ca atare, Divinității. Inteligența artificială, alien (străină omului), cum îi place lui Yuval Harari să o numească, este, în realitate, o mașină, un calculator care analizează la viteze

Omul cultivat...

ce în ce mai mulți oameni. Își pierde rușinea, distruge educația, respectul față de trecutul istoric. Când naziștii au realizat/știut că vor pierde războiul, au început, în furie, să omoare tot mai mulți oameni. Când musulmanii au realizat că europenii au vrut să-i extermină au devenit din ce în ce mai conservatori. Dacă ești de stânga, nu ai voie să-ți iubești țara, dacă începi să-ți tratezi partenerii ca și cum ei nu ar avea suflet atunci să te aștepti la mari neazuri. Cu cât te îndrepti spre dreapta, cu atât vei suferi psihic mai mult. Naziștii și comuniștii

trolul lor și, cu toate astea, nu poți dormi noaptea de grija că o să-i pierzi. Toate aceste forțe diavolești au fost create de „ei”, ipocriții și analfabeții generației leneșe a noilor mafioți: Al Capone s-a încastrat în sistem și s-a rebotezat Dumnezeu. Totul se fură ca într-un cadru de film misterios, pensii, investiții, economii bancare, sponsorizări etc. Milioane de oameni din jurul lumii, care au muncit și economisit, au crezut că e cinstit să plătești și să te asiguri pentru viitor. Azi, se plâng că sunt/au fost trădați și furați de cei puternici din sistemele conducătoare prin

încât populația nu mai face față la colectele impuse de aventurile lor militare, incursiuni de închiaburire, conduceri ce, original trebuiau să servească, au devenit o povară pe umerii mulțimii.

Istoria, ca materie, e interzisă ca să nu vedem greșelile, prin comparație, pe care le fac forțele conducătoare. Azi, unele elite sunt stupide și arogante. Tineretul e lipsit de responsabilitate. Nu are ce pierde și e ușor de manipulat. Omul urmărește pornografia pe media care e făcută cu scopul de a-l anestezia sexual, de a nu-și mai dori femeia. Dacă oa-

alese să o administreze și protejeze, devine o pradă ușoară a criminalului cu tupeu de jivină pregătită să profite de pe urma încrederii civice a populației actuale. Foarte finuț, au intrat în codul etic și legal. Au modificat simbolurile sacre pe care le protejau din tată în fiu. Au rupt comunitatea. L-au divizat pe individ în două, i-au cerut să se semneze în numele său, adică eu, ca suflet să semnez în numele trupului meu. Adică, șiretlic: M-a rupt dintr-o dată de Dumnezeu și m-a legat de trupul înrobitor material și financiar de către finanțator. M-a responsabilizat ca suflet pe viață. Odată cu pierderea credinței, aripile libertății mi s-au tăiat și am intrat în lanțurile marelui păcat, frica. Din acest moment am devenit oaia ciobanului „misterios”, din umbră. Suntem scoși din țarc pe rând și sacrificați în

uluitoare cifre și date introduse de om și concluzionează rezultatul optim sau chiar propune variante potrivite nivelului nostru în stadiul care funcționăm. Mașina nu poate inventa, doar găsește soluția din posibilitățile existente în program. E adevărat, vine cu surprize pentru că omului i-ar trebui multe vieți să analizeze toate combinațiile posibile derivate prin combinarea datelor în secunde de către calculator. Nu asta a fost intenția creatorului – „să ne luăm la întrecere cu glonțul”. Inteligența umană are acces la conștiința infinită a universului. Faptul că se poate extermina din ignoranță ne confirmă că suntem încă la stadiul de învățăcei. De aici și entuziasmul orb al celor din valea silicoanelor.

Când imperiile se prăbușesc, își pierd întâi etica și încep să omoare din

au avut lagăre de concentrare (gulaguri).

Unde, naiba, mergem?

Fără rușine, unii practică sexul în fața altor persoane, alții taie animalele în fața pasajerilor de sărbători. Nu mai avem reguli de intimitate. Insistăm că banii înseamnă libertate și dacă nu ai bani ești izolat și devii robul sărăciei. Se propagă ideea că dacă ai mulți bani, ai multă libertate, însă, am văzut că în 27 august, Pavel Durov, multimilionarul sau multimiliardarul, a fost arestat. Fondatorul și CEO-ul platformei „Telegram” a coborât din avionul său particular pe aeroportul din Paris și a fost luat în cătușă. Se pare că, vorbind de libertate și independență, automat, ești sabotat și lovit de „tartor”.

Simptomele fricii băntuie guvernele vestului. Ai toți banii din lume și con-

schimbarea realităților financiare înlocuind bancnota și actul identitar de proprietate fizică cu cel digital. În dosul ușilor închise, ascunși de marea populație/clientelă, au fost rescrise legile de către noii operatori în control.

Acele promisiuni digitale au valoare și garanție mai mică decât hârtia din mână. Democrația a dispărut. Corporațiile controlează energia, mâncarea, sănătatea și războaiele. În final, totul se rezumă la adevăr. Acces la adevăr, determinarea în a te exprima și împărtăși cu cei din jur adevărul. Aceiași oameni, care au monopolizat totul, vin acum să ne aresteze adevărul. Era noastră are cea mai mare diferență între clase. Noi am făcut tot posibilul ca să distrugem salariile oamenilor. Am globalizat tot. Guvernele au crescut atât de mari,

menii nu mai au organe productive, nu mai au mândrie și respect de sine, concomitent, își pierd și abilitatea de a se mișca în societate. Nu îmi vine să cred că omul e capabil să se păcălească și să-și fure singur căciula. Să dea într-o boală mintală?

Nu cred că subconștientul poate fi păcălit. Omul crede în mândrie, în poziție socială, realizări și demnitate. Se cultivă. Dar... mai știi? Suntem o specie care periodic se sinucide.

Pensiile militare pe taraba electorală...

Gheorghe
Stamate

Cu sorginte în regulamentele ostășești din perioada 1829-1830 și consfințire în legiurile domnitorului nostru pământean Alexandru Ioan Cuza (1861), pensiile militare – „nesimțite”, după unii; „exagerate” după alții; ori, pur și simplu, „speciale” – au ajuns ca, în prezent, să devină până și obiect de dispută electorală. Acum, când la doar câteva sute de kilometri de România ceața întunecată a războiului tinde să se reverse și peste țările de dincolo de aliniamentele, care – treptat dar sigur – zdruncină încrederea în pacea universală. Știut fiind că, deși 92 de națiuni și-au trimis reprezentanții la Summitul de pace, care a avut loc între 15-16 iunie a.c., la Lucerna, în Elveția, rezultate nu sunt deloc liniștitoare, iar „pacea este încă departe” – după cum avertizează politologul Cristian Pîrvulescu într-un interviu pentru „Adevărul”. De altfel, el nu se așteaptă „ca lucrurile să se schimbe prea curând” (Ștefan Lică, în Adevărul.ro din 18.06.2024). Opinie, pe care o împărtășim întrutotul. Că Ucraina sau că Rusia va învinge – povestea trenează de peste doi ani și jumătate și se derulează sub auspiciile aceluiași perfide manipulari și dezinformări, de partea unuia sau altuia dintre protagoniști, după cum le dictează interesele – pentru români, un singur aspect reprezintă esențialul: acolo mor sute de mii de tineri, mor nevinovați, mor civili străini de ce au în intenție cu omenirea aceasta mai-marii lumii. Iar, laolaltă cu cei cărora le-a fost dat să suporte, în mod nemijlocit, nimicnicia unor mașinațiuni absurde, suferim cu toții; îndeosebi noi, noi cei aflați în zonele „tampon”, care putem avea oricând surpriza unei extinderi dincolo de orice așteptare. Și-atunci, pe cine să ne bazăm? Pe aliații, care – fapt confirmat de istorie și diplomatie – nu vor dori să se „escaladeze” conflictul și, împreună cu ambasadere lor, firesc, se vor retrage la bază? Parcă așa ne „asigura”, nu demult, un fost șef al Statului Major General al Armatei, în privința trupelor care staționează pe teritoriul românesc. Și, nu avem de ce să ne îndoim de afirmațiile unui foarte bun cunoscător în materie. De altfel, deși în articolul 5 al Tratatului N. A.T.O. se stipulează că atunci când o țară membră este atacată, aliații săi trebuie să îi vină în ajutor; în același instrument internațional se mai spune și că, în cazul unui atac, țara

care se află în situație de criză trebuie să se apere singură, măcar în primele zile, până ce aliații îi vin în ajutor.

Păi, atunci ce rol au trupele care staționează și, într-o mare proporție, pe lângă alte facilități, se prevalează de beneficiile ospitalității românești? Simplu: cică, sunt „forțe de descurajare”. O sintagmă, care se poate traduce în felurite chipuri, pentru că – așa cum se prezintă situația – cu toate declamațiile încurajatoare ale unei părți obediente a mass-mediei – nu ne oferă o garanție fermă. Iar, dacă este să ne reamintim spusele aceluiaș distins șef militar – pe care l-am citat și cu altă ocazie, fără ca noi să-i punem la îndoială afirmațiile – în caz de atac: „alte forțe vor fi destinate să intervină”. Bine-bine, și până atunci noi pe cine urmează să ne bazăm?! Firesc: pe Armata română. O entitate încă nedefinită exact, un complex despre care unele surse afirmă că ar avea un efectiv de 90.000 de militari, iar altele, mai reținute, că n-ar depăși 30.000 de militari.

Oricum ar fi, vă asigurăm că – independent de orice interpretare – forța operativă națională nu depășește o treime din total, căci și aici, ca în mai toate domeniile de activitate românească, predomină încă fel de fel de alte formațiuni „auxiliare”. Adică, o altfel de „trupă”, pe care nu se poate pune bază, în cazul unei eventuale agresii. Și-atunci, pentru a face față nefericitei situații, României nu-i rămâne decât o singură și cea mai sigură variantă: mobilizarea grabnică a militarilor rezervați, acea forță disciplinată, cu experiență în chestiunile ostășești, înzestrată cu atașament sincer față de patrie și de popor, prezentă oricând la datorie, care nu precupește niciun efort pentru apărarea țării. Și care, la cele câteva sute de mii de persoane valide (datele reale fiind secrete), chiar reprezintă o forță demnă de luat în seamă de oricare potențial inamic. Căci, experimentul cu încorporarea pe bază de voluntariat rămânând un deziderat, pe care nu se poate garanta constituirea vreunei unități, cu adevărat capabilă să intre în linia întâi. Iar dacă este să observăm că dispozitivele tehnice de acoperire a frontierei (autotunuri, blindate, tunuri, mitraliere, aruncătoare de flăcări și de grenade), odată cu desființarea trupelor de grăniceri, au fost date la casat, stare operativă în oricare sector de frontieră este mai mult decât îngrijorătoare.

Pe dea altă parte, o

bună parte din actuala categorie de cadre conducere, trebuie recunoscut că nu dispune de suficiente cunoștințe de comandă și stat major, apte să orienteze exact trupele în câmpul operativ-strategic, fiind cel mai adesea obișnuite cu operațiunile de tip occidental, cu obiectiv tactic limitat, în care acțiunile de tip „comando” constituie regula. Ori, ce se întâmplă azi pe frontul ruso-ucrainean, bulverează optica de până acum și creează mari semne de întrebare asupra ceea ce se poate întâmpla într-un teatru de război cu dezvoltare extinsă.

Așa au pornit la luptă trupele rusești, ai căror generali erau tributari concepției închistate a „perimetrului local”, a luptei în localitate ori pentru cucerirea unor puncte izolate de ansamblu au dat greș, când s-au văzut în vasul câmp operativ-strategic, în concurs cu omologii lor ucraineni, care – deși nu aveau experiența luptei punctuale – nu s-au depărtat prea mult de concepția și strategia clasică a înaintașilor, reușind să stăvilească iureșul atacatorilor. Fapt, ce i-a obligat pe ruși să-și revizuiască doctrina și să procedeze la restructurările corespunzătoare, inclusiv prin schimbarea din funcție a unor importante cadre de comandă. Iar, rezultatele nu s-au lăsat prea îndelung așteptate, cu toate manevrele mediatice în contrast.

Mai există și concepția potrivit căreia, în actualele condiții, hotărâtoare într-un război este tehnica de luptă și armamentul performante, aviația și rachetele, în principal. Nimeni nu neagă acest aspect, dar realitatea ne demonstrează că, oriunde în lumea celor mai recente confruntări, ultimul cuvânt de spus l-a avut soldatul, al cărui picior a fost pus pe grumazul, ca și pe pământul celui învins. Ceea ce se întâmplă în Fâșia Gaza, reprezentând cel mai elocvent exemplu.

Față de cele mai sus exprimate, am dori să se înțeleagă foarte bine că noi nu agreăm, sub nicio motivație, războiul și credem că, la nivelul secolului XXI, altul ar trebui să fie cursul omenirii, în care populația să fie fericită, îndestulată în pace, în liniște și bunăstare. Dincolo de orice preocupare de îmbogățire a vânzătorilor de armamente și a speculanților de iluzii într-o altfel de lume, în care, chipurile, „egalizarea” se va înstăpâni definitiv. Asta nu se va întâmpla niciodată, în condițiile unei recrudescențe atât de agresivă, imorală și denaturată spiritual. Dar, acesta este un alt aspect, care nu are legătură cu pen-

siile militare, decât din punctul de vedere al imoralității și al lipsei de recunoștință față de un organism, care și-a îndeplinit îndatoririle încredințate, în condițiile unei ocupații nenormate, a unor misiuni fără încadrare în timp, în care au predominat privațiunile, iar libertatea de manifestare a fost restrânsă la maximum (niciun avantaj în afara interesului militar, fără drept de a avea afaceri proprii etc.). Aspecte, de altfel, normale, dacă la fel de normală ar fi și contraprestația statului, în slujba căruia oamenii aceștia și-au riscat viața și și-au supus familiile la încercări pe care alte categorii sociale, le-ar fi dezavuat din start.

Atunci, de unde atâta încrâncenare din partea unor guvernanți, care – din neștiință, ca să nu spunem, din prostie, din lipsă de cultură și simțământ patriotic – să denigreze un sistem atât de frumos încheșat și să accepte că militarii nu au contribuit la sistemul de pensii, o enormitate față de care niciun argument nu mai poate avea vreo justificare (dintotdeauna s-a participat la bugetul asigurărilor de pensie, inclusiv pe parcursul anilor, când contribuția a revenit în sarcina comandamentelor, marilor unități și unități). O bagatelă alimentată insidios, bine țintit, anume ca să producă disensiuni între diferitele categorii sociale, între care armata devenise prioritară.

Și, aidoma, cu mai toate elementele sistemului de apărare, ordine publică și siguranță națională, care într-o potențială stare de pericol vor interveni în aceeași măsură cu ceilalți militarii. Pentru că noi, atunci când vorbim de forța armată – în rezervă ori în activitate – îi avem în vedere pe toți cei care, într-un fel sau altul, se află sub incidență militară, din rândul tuturor celor abilitați să contribuie la ocrotirea și la bunul mers al societății românești: organele de informații interne și externe, de contrainformații, de poliție în diversitatea funcțiilor lor, de jandarmi, pompieri, inclusiv de la penitenciare. Autorități fără de care, în câmpul operativ-strategic, n-ar fi niciun posibilă obținerea de informații reale, cercetarea în adâncimea dispozitivelor inamice, paza și dirijarea coloanelor, asigurarea poliției militare, siguranța spitalelor de campanie și a taberelor de refugiați ori ale prizonierilor. Așadar, tot ce trebuie să se înțeleagă prin noțiunea de forță armată. Forță a cărei componentă, în rezervă și în retragere este supusă aceluiași discriminării.

Un element de pozitiv concret (la care adăugăm și personalul contractual), adesea ignorat și despre care se reamintește doar în caz de necesitate – inclusiv, politică – așa cum se întâmplă și în zilele noastre. Așadar, în ultima perioadă, sub inițiativa – categoric, meritorie – a doar patru senatori și doi deputați de la P.N.L., se încearcă repararea unor nedreptăți, pe care cadrele militare în rezervă și în retragere le suportă, în umilință și tăcere, de câteva decenii. O inițiativă legislativă, care – dacă nu va fi împărtășită și de ceilalți parlamentari – va avea o cale lungă de străbătut, printre atâtea avize, în care hotărâtor va fi, culmea, cel al Ministerului Apărării Naționale, care, de fiecare dată, se opune cu o condamnabilă îndârjire. Considerentul, spun gurile rele, ar rezida în faptul că s-ar diminua fondurile de achiziții aflate pe rolul aceluia care, în calitate de aliați, ar trebui să intervină și să se manifeste solidar cu cei care le sunt camarazi de luptă ori pe care, la nevoie, încă se pot baza.

Oricum, din punctul de vedere românesc – căci, din partea străinilor, nicio speranță – un bulgăre de praf aruncat în ochii celor care încă mai speră în materializare unor promisiuni, pe care însuși primul ministru, Marcel Ciolacu, le garantează cu autoritatea funcției sale actuale, ca și a celei din perspectiva electorală. Cât despre ostașul „în slujba țării”, generalul cu atâtea funcții de conducere și decorații peste decorații, încă nu ne putem pronunța, fie și așa din punctul de vedere al celor peste 200.000 de pensionari militari (Comunicatul Sindicatului Polițiștilor și al Personalului Contractual din 12 septembrie a.c.), care ar putea înclina hotărâtor balanța voturilor liber exprimate.

În final, la fel de rezervați, reproducem un fragment din conținutul aceluiași comunicat: „Dacă proiectul legislativ va fi adoptat și promulgat (ne exprimăm, în mod firesc, și unele rezerve, pe fondul sesiunilor electorale parlamentare și prezidențiale care urmează), recalcularea pensiilor militare de stat, de către Casele de pensii sectoriale, va avea loc într-un interval de 90 de zile de la intrarea în vigoare a legii”.

Vorba plină de haz a românului: „Coace-te mălai, în luna lui mai!”. Dă Doamne pace lumii și prosperitate la toți românii!

Salvarea de mâine a Europei?... Nu doar prin renunțarea la participarea de război de acum...

Cezar Adonis
Mihalache

La acel război al altora care a devenit al ei... Pentru că implicarea întregului mecanism economic, de producție, de livrare și gestionare a stocurilor, de la muniție și armament la producțiile industriale și agroalimentare, într-un proces de „sprijin” al Ucrainei, ce a depășit de multă vreme cadrul umanitar, nu va putea avea decât un singur final... Colapsul... Nu doar dezastrul sectorial, nu doar eșecul, nu doar înfrângerea prin înfrângerea părții căreia i-a ținut partea... Pentru că punerea economiei strict în slujba mașinării de război poate fi o politică „de succes”, chiar dacă aduce cu sine moarte și durere, atâta timp cât ai „piețele de desfacere” necesare asigurate... Nu doar fabricile, nu doar furnizorii, nu doar mijloacele de distribuție și de logistică a resurselor și surselor necesare, ci piețele în sine... Iar într-o economie de război, piețele de desfacere sunt fronturile... Nu doar cele ale războiului inițial, care a dus la schimbarea de paradigmă a politicilor europene, ci a celor următoare,

necesare pentru a-i fi asigurat piața de desfacere a producției pe care s-au axat clicile de la Bruxelles: moartea.

Iar cum noi piețe de desfacere ale morții nu au reușit a fi inserate în punctele necesare supraviețuirii unei economii europene puse doar în slujba războiului, Europa se sufocă sub propria greutate a datoriilor, a investițiilor, a cheltuielilor pentru război... Și nu, nu s-a îndatorat doar către sine, pentru a masca eșecul prin amnistii bugetare unionale, ci și spre cei care, dacă nu au declanșat la propriu acest mecanism al morții, cel puțin au asigurat logistica și strategiile unor evoluții menite a ne aduce într-un anumit punct. Acela în care, dacă Rusia ataca Europa, asigurând noi fronturi, în limbajul cancelariei de război a Europei „noi piețe de desfacere ale morții”, mecanismul ar mai fi putut fi rostogolit. Dar nu s-a întâmplat asta. Și nici incursiunile ucrainiano-occidentale în teritoriul rus nu au reușit să provoace Moscova pentru a crea acele focare-front de război de care Europa avea nevoie pentru a-și consuma stocul de producție, de logistică, dar și de rest al

irațiunii.

Și da, astăzi Europa se sufocă... Încă nu se stinge sub propria-i dimensiune a iraționalului, dar, de multe luni, nu se mai simte bine. Iar anunțul la unison al specialiștilor economici, financiar și fiscali ai Uniunii Europene, că ne îndreptăm spre „un colaps financiar fără precedent din cauza problemelor politice și economice” ale statelor membre trebuie tradus ca problemele cauzate de aservirea într-un război, dacă nu de agresiune inițială directă, cel puțin de părtaș ulterior. Pentru că fiecare produs ucrainean importat și vândut în Europa după depășirea scadenței intervalului logic de sprijin umanitar, fiecare șenal navigabil maltrat pentru a face lor navelor ucrainiene, fiecare port, fiecare fabrică, fiecare piață sufocate de Bruxelles în Europa pentru a sigura deschiderea necesară influxului comercial și industrial al Ucrainei, și abia apoi, chiar dacă a însemnat pentru unii moarte (măcar a fost una rapidă, și nu într-o agonie economică), fiecare glonț livrat Kievului, după un anumit moment, a însemnat transformarea Europei într-un părtaș.

Și nu, Moscova nu va jubila acum... Nu va râde de lacrimile de crocodil ale bocitoarelor care au trimis Europa în războiul altora... Și nu pentru că nu știe când să plângă și când să râdă, să facă haz de negliobia cumulată a altora, ci pentru că așteaptă adevăratul moment al colapsului. Căci nu prăbușirea financiară de dincolo de dezastrul în care se târăște de înfrângere al uniunii, ci acela în care statele membre vor întinde mâna spre sprijinul financiar a aliaților Moscovei și poate chiar al Rusiei în sine.

Și nu întâmplător asistăm la oficializarea intereselor economico-financiare ale Rusiei în Europa, fie chiar și prin interpuși. Și nu doar în Germania, nu doar în Austria, care nu au încetat nici o clipă colaborarea (aproape de anexă secretă de tratat în tratatul de război), ci și la noi, inserția companiei ruse „Lukoil” pe piața furnizorilor de energie electrică din România, fie și printr-o companie sârbă, la care este însă... acționar majoritar, anunțând momentul unui transfer al operatizărilor necesităților. Al necesităților și urgențelor pe care fiecare

stat va trebui să și le rezolve singur la un moment dat.

În esență, colapsul financiar „fără precedent” spre care se îndreaptă Europa nu va mătura doar finanțele și fiscalitatea, și așa șubrede, ale Europei, ci va fi și un val nimicitor pentru multe companii. Inclusiv cele care gestionează sistemul venal al unei economii. Furnizorii de utilități. Acolo unde, în propria țară, România nu mai are de decenii nici un cuvânt de spus. Iar când colapsul va lovi Europa, și ne va lovi și pe noi, iar astfel de multinaționale vor fi salvate prin insolvențe, falimente și retrageri de pe piețe, companiile care au așteptat, dar și cele ce abia ce s-au insinuat, vor fi marile câștigătoare. Inclusiv pe un segment de piață a combustibililor și, iată, a energiei electrice (cu un acord de transformare în furnizor de energie electrică dat de autoritățile noastre de reglementare, acord dat în plin proces de boicotare a intereselor ruse!), prin compania „Gazprom”, fie și prin paravanul său sârbesc la care este acționar majoritar.

Nu vă e rușine, mă?!

Diana Maria
Brăgaru

Conform organizațiilor, la Bucharest Pride au participat în 2024 peste 27.000 de persoane. Dintre acestea, cel puțin jumătate au fost susținători. Cei mai mulți, veniți din alte părți ale țării pentru a arăta că sunt alături de persoanele care fac parte din minoritățile sexuale. În susținerea Ucrainei, s-au umplut mii de camioane cu ajutoare strânse preponderent de la cei cu steagul vecinilor la profil. Pentru vaccinuri s-au plătit 5.000.000.000 de euro. Da, nu e nimic greșit, vorbim despre cinci MILIARDE de euro pentru niște vaccinuri insuficient testate, din care peste trei sferturi au rămas nefolosite și s-au plătit alți bani pentru distrugerea lor, iar cele folosite nu au absolut nicio legătură cu explozia numărului de cancere galopante și a numărului de morți subite. La Referendumul pentru Familie zeci de mii de oameni țipau pe paginile lor, nervoși și inversunați. Când s-a demarat construcția Catedralei Neamului, iar, zeci de mii de conaționali urlau că ei vor spitale, nu catedrale.

Am intrat astăzi pe paginile celor mai cunoscuți susținători ai minorităților sexuale, pe paginile celor mai înfocați susținători ai Ucrainei, pe paginile celor mai gălăgioși susținători ai vaccinării obligatorii, pe paginile celor mai

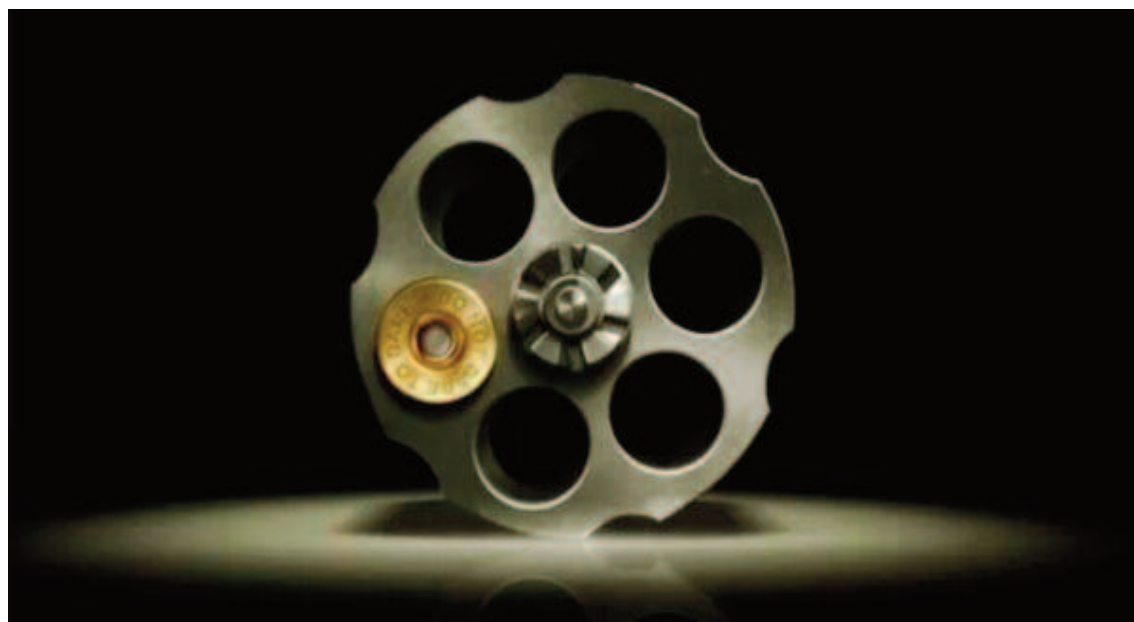
colecte de hrană, haine sau macar apă și săpun sau la muncă voluntară! Nimic! Liniște totală! Statul român, care a acordat și acordă cazare și ajutor refugiaților, unii tocmai buni sa meargă sa își apere țara din mașinile de zeci de mii de

suportați nici să auziți cuvântul „Ortodoxie”, că scoateți bube și vi se ciufulește zenul, când e vorba să faceți ceva concret pentru frații voștri, o faceți pe morții în păpușoi! Mă, voi toțiăștia care susțineți că statul trebuie să vă facă gra-

toate paradele colorate prin țară cu stegulețul vostru în mânuțe, de ce nu vă plimbați prin satele gălățene să duceți măcar pâine și apă?!

Și tu, onor stat român, cum nu îți e rușine să ai doar 200 de militari trimiși să ajute într-un întreg județ distrus, când nici douăzeci de oameni nu ajung sa curețe o singură gospodărie într-o zi?! Mă, stat român, nu îți e rușine să oferi 2.000 de euro de familie rămasă fără nimic când acorzi mai mult pentru o familie de ucraineni într-o singură lună?! Nu ai nicio jenă când îi casezi pe unii care poartă haine de firmă și au ceasuri care costă cât o garsonieră în apartamente de lux pe banii noștri și pe sinistrații care nu mai au nicio pereche de chiloți de schimb în niște corturi amărâte?!

Mă, nu vă e rușine?!

încrâncenați detractori ai Bisericii Ortodoxe Române.

Dragile mele! Dragii mei! La unul singur nu am văzut nimic despre inundații și despre nevoile pe care le au oamenii aceia rămași fără nimic! Niciun ONG susținător de drepturi și libertăți sexuale, niciun vaccinatist limbut, niciun crocodil care plânge pentru cauza Ucrainei nu are niciun apel la strângere de fonduri, la

euro, statul român care plătea cazare la Mariott doamnelor siliconate venite din Ucraina, statul român promite un ajutor de 20.000.000 de euro pentru sinistrați. Chipurile fiecare familie va primi 10.000 de lei, adică vreo 2000 de euro!

Nu vă e rușine, mă?! Voi, toțiăștia care susțineți tot felul de cauze, tot felul de tâmpenii, toți gură-mare, toți luptătorii viteji care nu

tuit operațiile de schimbare de sex, voi toți care sunteți convinși că trebuie să trimitem trupe în Ucraina, toțiăștia care sunteți convinși că e musai să fim cobai pentru experimente, voi toțiăștia care vreți spitale, voi, da, voi toți de ce nu țipați la fel de tare pentru sinistrați? De ce nu luați voi lopeți în mâini și nu vă duceți în satele alea acoperite de mâl? Cum v-ați plimbat la